

Igo Gruden:

V uri hrepenenja.

1.

O, zdi se mi, da slišim tvoje sanje,
kot zvezde, ki z zenita v noč zvenijo;
pod oknom veter poje melodijo,
narahlo v sen zazibal je kostanje.

O, zdi se mi, da slišim vzdihovanje
samotnih ptičev, ki po vejah spijo;
O, zdi se mi, da rože govorijo,
in roso slišim, kako pada nanje.

O, zdi se mi, da ti pod nebom krožiš,
kot tih metulj nad rožnatimi cveti,
da belo roko mi smehljaje prožiš,

ker slednji prst se kakor žarek sveti;
o, zdi se mi, da slišim srce tvoje:
kot zlata struna mi pod oknom poje.

2.

Ti si kot roža sladka in opojna,
ki se v ljubezni moji solnčni greje;
ti si kot veter, ki čez polje veje,
v njem moja duša — bilka nepokojna.

Ti si kot mavrica, ki pestrobojna
se pod oblaki v svežih barvah smeje;
pod njo brezdanje jezero — srce je,
ki v njem odsevaš tiha in pokojna.

O, kamor gledam, vidim te povsodi;
v drhteči bilki, v vetru, ki jo boža,
v dehteči roži, v mavrici na vodi,

v vsem stvarstvu, ki brezmejno me obkroža,
v atomu slednjem luči, vonja, glasa,
v veseljstvu večnem brez mejâ in časa.

Kada bi rekël, da Gruden ni pesnik?

Tiha pesem.

Noč je sladka kakor bajka,
trudno-mlačno je obzorje;
mesec — kot srebrna čajka —
preko nêba tiho orje.

Moje misli so pokojne,
kot metulji lahkokrili,
ki nad kelihe opojne
so se tihoma spustili.

In še tišje in vse globje
cveti so zahrepeneli . . .
Na obzorje kot golobje
beli so oblaki seli.

